

חטיפה - סוף

יהודה אביטל, החוטף, מובל על ידי בלשי המשטרה למעצר. החוטף נתפס, "על חס", אחרי שהמשטרה גייסה כוחות גדולים למעקב ולתצפיות. הוא נשבר זמן קצר אחרי שנתפס בצומת יד המרדכי. והוביל את חוקרי המשטרה למקום המחבוא שבו הוטרף הילד, בדירה בבאר שבע.

שבועיים לפני החטיפה פיתאים חזר אליה הביתה כאילו כלום לא קרה. היא הרי לא הסתכלה עליו מאז שהיה בכלא ופית' אום. לפני החטיפה, חזר אליה והכל בסדר.

ישכר מבקש לרדת לחצר. לשחק עם חבריו. ההורים והאחות אינם מוכנים. כלל לשמוע על אפשרות כזאת. "אל תזוז מהבית!" הם פוקדים עליו. אימר שלמה: "אני מכניס את הילדים לישיבה בבני ברק, או לקיבוץ. הם לא יגורו כאן יותר, גם אני מפחד להישאר כאן. אנחנו חיים בפחד. אשתו (של יהודה) זה ממורה גדולה. בן-אדם לא טובה. אנחנו מפחדים ממנה. מה עשינו להם? מה עשה הילד? אין לנו כסף. אני עובד ממש בבוקר עד תשע בלילה. להביא כסף הביתה. הנה, הבנות כולן עוזרות בתנות. ז'קליון לא גמרה תיכון בשביל לבוא לעזור לי בחנות. שהיה מה להביא לילדים. אז מה רצה מהילד?"

שלמה אינו הולך לעבודה. הוא מסתובב בבית. ומתפרץ מדי פעם בחימה: "אני לא יכול לעבודה עכשיו! אין לי ראש! (המשך בעמ' 36)

החוטף
יהודה אביטל, שהוא בן אחותה של אס ה' חטוף, בנישואיו לאשתו השנייה, ז'ולייט.

בחדרי השירותים של תחנת הדלק בצומת יד-מרדכי. סוכם על בוקר יום-המחרת. באותו ערב הופיע בבית מישפחה אורזר הדודן, יהודה אביטל, שביצע את החטיפה. הוא אשר שיכנע את בני המישפחה שלא ליצור קשר עם המשטרה. פן יבולע לילד. ביקורו של הדודן בא כהפתעה למיש' פחה, כיוון שלא ביקר אצלם זה כמה חור' דשים. הוא אמר לאם, "דינה, זה לא עניין בשביל המשטרה. משהו יכול לקרות ל- ילד. הוא בסכנה." ההורים חששו שהחוט' פים לא יסתפקו בסכום שנקבו, וידרשו עוד ועוד. אולם הדודן "הרגיע" אתם: "הם לא יסתכנו" אמר.

באותו ערב הציעו לו בני המישפחה להישאר ללון בדירתם. הוא סירב, ואמר כי עליו לשוב לביתו. עוד באותו לילה פנה שלמה אורזר למישטרה, וזו הורתה לו כיצד לפעול. יהודה אביטל ומיכאל ביטון, שותפיו לבעייתו, נלכדו למחרת ב- תחנת הדלק, לשם באו כדי ליטול את הכסף.

אימר האב, בעל חנות למימכר פירות יבשים: "כואב לי שאחד מהמישפחה שלי עשה את זה. תמיד עשינו לו רק טובות, למה עשה את זה? בא הממור הזה בערב הזה, עם דמעות בעיניים. אמרתי לו: 'יהודה, יהודה, גנבו לי את הילד'. אמר שיצור. פיתאום צילצל הטלפון ואמרו לי: 'הבן שלך בידים שלנו, תביא 40 אלף'. אמרתי, יש לי 20 אלף. תקבל ביד, רק תן לי את הילד'. צילצל כמה פעמים, שאל אם הכסף מוכן. אמרתי לו, 'מוכן אדוני'. אמר לי: 'אל תעשה צ'קים, רק מומן'.

"למחרת באתי לתחנת הדלק. הלכתי לי בתי-שימוש. אני לא יודע לקרוא 'גברים' / 'נשים', נכנסתי אצל הנשים. חזרתי לבית קפה לשותות קפה. אחרי-כך חזרתי לבית שימוש. ראיתי בחורה עם שיער בלונדיני קצר ועיניים כחולות פיתאום בא איזה ערבי ואמר לי להסתלק משם מהר. ואו ראיתי את יהודה. בהתחלה לא הבנתי מה הוא עושה שם. אחרי-כך ידעתי שהוא הגנב. אבל לא אמרתי לשוטרים. חזרתי למנית שהביאה אותי, ונסעתי הביתה. אחרי-כך בא הקצין של המשטרה ונתן לי נשיקה. ואמר: 'הילד כאן'. עד עכשיו אני לא יכול לדעת למה עשה (יהודה) את זה. אם זה היה מישהו אחר, הייתי עושה מסיבה גדולה. אבל אחד מהמישפחה? — איך אני יכול?"

"אנחנו חיים בפחד"

דבר למה אורזר תמה, מדוע קרה הדבר הזה דווקא לו. לפני 13 שנים עלה ארצה ממרוקו. הקים באשקלון חנות שעליה פרנסתו. את שמונה ילדיו הוא מקיים בכבוד. "אני לא איש עשיר. אין לי הרבה כסף", הוא אומר. "אני עובד לבד. הוא בטח חשב שיש לנו הרבה כסף, אז שאולי תה צריך כסף לחיסול החשבונות

ה'10, שחבריו קוראים לו, הגיבור' כיוון שלא יחס החוטפים אליו, שגבל בהתאכרות ממש. א ממשט דיבור, אינו אוכל, וישן במיטת-אביו.

דבר או להירדם. הייתי רעב מאד. שמעתי אותם שהיו מדברים עם אבא בטלפון. שמעתי שאמרו לו: 'תשים בבית-שימוש של הגברים 40 אלף לירות'. הייתי רעב כל הומן. הם נתנו לי 'פריילי' וזה, וחתי כתי-לחם עם המאה: ביקשתי אותם שיתנו לי ללכת לבית-שימוש, לעשות פיפי, אבל הם לא פתחו את הקשירות ולא נתנו לי. היו מדברים בטלפון בישקט, אבל אני שמעתי אותם שאמרו לאבא. שאם לא יביא את הכסף ישלחו לו כל פעם חלק שלי. אמרי לו שישלחו לו אוון ואחרי-כך אף ואחרי-כך רגל. הנעליים שלי היו בחוץ. אני ביקשתי אותם שיתנו לי את הנעליים. היה לי קר ברגליים. אבל האשה (עדיין לא נתפסה) נתנה לי סטירה חזקה ואמרה לי: 'אם תדבר, תקבל מכות'. כל פעם שהייתי זו, נתנה לי מכות.

אחר כך אמרו לי 'תישן', אבל אני הייתי רעב ופחד. לא יכולתי להירדם. לא רציתי לישון. לא ידעתי, מה יעשו אתי, או הם נתנו לי אגרוף בגב שאני אישן. אני ידעתי שהוא גנב (יהודה), שמעתי מה אמר לאבא שלי. ידעתי שהוא גנב, חשבתי שיהרגו אותי. הייתי בטוח. אבל לא בכיתי ולא צעקתי. בגלל זה כתבו בעיתון 'ישכר הגיבור'. האיש השני אמר לו (ליהודה): 'תן לו, תן לו, אל תרעם עליו'. ככה שכנתי ופחדתי, וכל פעם שהייתי זו מייד היו נתנים לי מכה. כשבא הבלש והתפרץ לחדר, חשבתי ש- רוצים להרוג אותי ונבהלתי. לא ידעתי מה יש. אחרי-כך הבנתי שזה בלש, והוא לקח אותי לאמא."

החוטף בא להרגיע

ה יד נחטף על-ידי דודנו בצהריים. אולם הדבר נודע למישפחה רק כע' בור ששעות. החוטף טילפן אל שכנתם, רחל חליוואה, וזו קראה לאבי הילד, שלמה. החוטף הורה לאב כיצד לפעול והיכן להניח את הכסף: בסל-הניירות